

Vergaderjaar 2013–2014

**33 775**

## **Wijziging van de Warenwet in verband met het verhogen van het maximum bedrag van de bestuurlijke boete en enkele andere wijzigingen waaronder regels inzake het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing en wijziging van de Warenwet BES in verband met het eenduidig regelen van de bevoegdheden van de toezichthouders en de eilandbesturen**

**Nr. 3**

### **MEMORIE VAN TOELICHTING**

#### **ALGEMEEN**

Dit wetsvoorstel strekt tot een wijziging van de Warenwet en de Warenwet BES. De voorgestelde wijzigingen voor de Warenwet zullen eerst worden besproken, daarna zal op de wijzigingen voor de Warenwet BES worden ingegaan.

De belangrijkste wijzigingen voor de Warenwet zijn:

- verhoging van het maximale bedrag dat op grond van de Warenwet voor een bestuurlijke boete kan worden opgelegd (artikel I, onderdeel S);
- wijzigingen in een aantal bevoegdheden (artikel I onderdelen C, D, F – het nieuwe artikel 13b –, L, R en U); en
- regels voor het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing (artikel I, onderdeel N).

Daarnaast worden enkele andere, meer technische, wijzigingen voorgesteld.

#### **Verhogen maximale bedrag voor de bestuurlijke boete**

Door de per 1 januari 2013 in werking getreden Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving wordt de bestuurlijke boete voor een werkgever die gebruik maakt van een ondeugdelijk arbeidsmiddel in het kader van de arbeidsomstandighedenwetgeving (hierna: arbowetgeving) verhoogd. De Warenwet en de arbowetgeving hebben een nauwe relatie. Op grond van de Warenwet is bijvoorbeeld geregeld welke de hoogte is van de boete die aan een fabrikant of importeur kan worden opgelegd bij het verhandelen van een ondeugdelijk arbeidsmiddel (in de Warenwet een technisch voortbrengsel genoemd). In de Warenwet zelf is een maximumbedrag gesteld aan deze boete. Dit maximumbedrag is aanzienlijk lager dan het bedrag dat maximaal toelaatbaar is op grond van de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving. Het ligt daarom in de rede om deze bedragen gelijk te trekken. In deze

wijziging wordt daarom voorgesteld het maximale boetebedrag in de Warenwet te verhogen. Een fabrikant of importeur van ondeugdelijke arbeidsmiddelen wordt dan met een vergelijkbare boete geconfronteerd als de werkgever die van een dergelijk arbeidsmiddel gebruik maakt.

### **Wijzigingen in een aantal bevoegdheden**

Voorgesteld wordt om een aantal bevoegdheden enigszins aan te passen. Het gaat om:

- de bevoegdheid van de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (hierna: Minister van VWS) om keuringsinstellingen aan te wijzen (artikel I, onderdeel C);
- het toevoegen van het bijkomende belang van de bescherming van het milieu om bij algemene maatregel van bestuur ter uitvoering van bindende EU-rechtshandelingen regels te kunnen stellen (artikel I, onderdeel D);
- het opnemen van de mogelijkheid om de kosten door te berekenen voor:
  - de werkzaamheden die nodig zijn voor het aanwijzen, het eventueel verlengen van de aanwijzing en het periodiek controleren van aangewezen instellingen als bedoeld in artikel 7a van de Warenwet en instellingen die zijn aangewezen ter uitvoering van bindende EU-rechtshandelingen, en
  - de behandeling van een aanvraag voor een document dat Onze Minister bij of krachtens de Warenwet kan verstrekken en geen betrekking heeft op een vergunning als bedoeld in artikel 5, eerste lid, onder b, of de aanwijzing van een instelling. (artikel I onderdelen F en U);
- de mogelijkheid om de verhandeling van waren, niet zijnde eet- of drinkwaren, door degene die ze verhandelt of heeft verhandeld, te laten staken of om maatregelen te laten treffen deze waar terug te nemen (artikel I, onderdeel L).
- Het toevoegen van artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet aan artikel 30 van de Warenwet om te voorkomen dat technische voortbrengselen buiten gebruik gesteld kunnen worden als niet is aangetoond dat ze gevaar opleveren en er ook geen keurings- of beoordelingsprocedure op grond van artikel 7 van de Warenwet is voorgeschreven, maar wel een document als bedoeld in artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet aanwezig is (artikel I, onderdeel R).

### **Regels voor het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing**

Er is een wijziging opgenomen die inhoudt dat het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing wordt verboden. Daarop wordt een tweetal uitzonderingen gemaakt. Ten eerste is het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing niet verboden als de natuurlijke persoon of de rechtspersoon ten behoeve van wie het aanprijzen plaatsvindt tatoeage- of piercingmateriaal mag gebruiken ingevolge een op grond van het Warenwetbesluit tatoeëren en piercen verleende vergunning. Ten tweede is het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing niet verboden indien op grond van het Warenwetbesluit tatoeëren en piercen *geen* vergunning is vereist voor het gebruik van tatoeage- of piercingmateriaal. Het gaat dan bijvoorbeeld om het piercen van een oorlel.

## **Overige wijzigingen**

Andere voorgestelde wijzigingen zijn het opnemen van een dynamische verwijzing voor krachtens de Warenwet uitgevoerde EU-richtlijnen, een clausule van wederzijdse erkenning voor waren voor bij of krachtens de Warenwet gestelde eisen, het laten vervallen van artikel 27, tweede lid, het laten vervallen van enkele artikelen in verband met het in werking treden van Verordening (EU) 1169/2011<sup>1</sup> die overlapt met een deel van de in artikel 19 en 20 van de Warenwet geregelde materie, aansluiten bij de modelbepaling uit de Aanwijzingen voor de regelgeving voor het doorberekenen van toelatingskosten en het laten vervallen van de evaluatieverplichting voor aangewezen instellingen en het schrappen van de verplichting om een aantal regels of besluiten vast te stellen in overeenstemming met de Minister van Economische Zaken. Dit laatste op aangeven van de Minister van Economische Zaken.

## **Warenwet BES**

De wijzigingen die worden voorgesteld voor de Warenwet BES, zoals die van toepassing is op Bonaire, St. Eustatius en Saba zijn bedoeld om de bevoegdheden van de toezichthouders en de eilandsbesturen eenduidig te regelen. Het is onwenselijk om hier de legislatieve terughoudendheid die tot 2015 is toegezegd tijdens de plenaire behandeling van de Wet openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba (WolBES) op 11 mei 2010 in acht te nemen. Met betrekking tot waren, niet zijnde eet- en drinkwaren, is het toezicht op de naleving dan onvoldoende gewaarborgd. Bovendien vinden er geen andere ingrijpende wijzigingen plaats.

In het artikelsgewijze deel van deze toelichting zijn deze wijzigingen zo nodig nader toegelicht.

Deze wijziging wordt mede namens de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid voorgesteld, voor zover het betreft de wijzigingen van de artikelen 1, eerste lid, onder d, 2°, 13, 21, tweede lid, 32a, tweede lid, en 35 van de Warenwet.

## **Administratieve lasten en bedrijfseffecten**

Dit wetsvoorstel leidt niet tot wijzigingen in de administratieve lasten voor de burger of het bedrijfsleven, en heeft ook verder geen bedrijfseffecten.

## **Regulier overleg Warenwet**

Dit voorstel tot wijziging van de Warenwet is op 18 oktober 2012 en 31 januari 2013 besproken in het Regulier Overleg Warenwet (ROW)<sup>2</sup>. Naar aanleiding van deze consultatie is de memorie van toelichting aangepast en verbeterd. Door VNO-NCW is de wens geuit om in de toelichting op het nieuwe artikel 13d (onderdeel F) op te nemen hoe de bewijslastverdeling is geregeld om aan te tonen dat buitenlandse producten aan het vereiste beschermingsniveau voldoen. Gewezen wordt

<sup>1</sup> Verordening (EU) nr. 1169/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 25 oktober 2011 betreffende de verstrekking van voedselinformatie aan consumenten, tot wijziging van Verordeningen (EG) nr. 1924/2006 en (EG) nr. 1925/2006 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van Richtlijn 87/250/EEG van de Commissie, Richtlijn 90/496/EEG van de Raad, Richtlijn 1999/10/EG van de Commissie, Richtlijn 2000/13/EG van het Europees Parlement en de Raad, Richtlijnen 2002/67/EG en 2008/5/EG van de Commissie (PbEU 2011, L 304).

<sup>2</sup> Aan het ROW nemen vertegenwoordigers deel van ondernemers (industrie en handel), van consumenten, van ministeries (met name van Volksgezondheid, Welzijn en Sport, en van Economische Zaken), van de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit, en van product- en bedrijfsschappen.

op overweging 21 van verordening (EG) 764/2008<sup>3</sup>. Deze suggestie is niet overgenomen, omdat de toelichting op een nationale wet geen rol speelt in de uitleg van een EU-verordening.

## **Consultatie van de BES**

De voorgestelde wijziging van de Warenwet BES is naar de besturen van de BES eilanden verzonden. Het ontwerp heeft hun instemming.

## **Artikelsgewijs**

### **Artikel I**

#### **Onderdeel A**

Het Warenwetbesluit schiethamers is ingetrokken (zie daarvoor Stb. 2006, 164). Hierdoor kan in artikel 1, eerste lid, onder d, 2°, van de Warenwet het woord schiethamers vervallen.

#### **Onderdelen C**

In artikel 7a van de Warenwet is de bevoegdheid van de Minister van VWS en de Minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (hierna: Minister van SZW) neergelegd om instellingen aan te wijzen die belast zijn met de werkzaamheden voor de voorgeschreven keurings- en beoordelingsprocedures van technische voortbrengselen. Bij de opstelling van uitvoeringsregelingen op grond van de Warenwet is gebleken dat dit artikel te beperkt is. Door de huidige formulering van artikel 7a is het bijvoorbeeld niet mogelijk om op grond van de Warenwet een instantie aan te wijzen die belast is met metrologische onderzoeken die voor de uitvoering van het Hoeveelheidsaanduidingenbesluit (Warenwet) nodig zijn. Deze metrologische onderzoeken zijn nodig om te waarborgen dat in voorverpakte consumentenproducten de juiste hoeveelheid in de verpakking zit.

Artikel 13a van de Warenwet, op grond waarvan instanties aangewezen kunnen worden voor de beoordeling van eet- of drinkwaren als dit voor bindende EU-rechtshandelingen nodig is, biedt hiervoor ook geen grondslag. Hoewel in het Hoeveelheidsaanduidingenbesluit (Warenwet) sprake is van uitvoering van een bindende EU-rechtshandeling gaat het daar niet om de beoordeling van eet- of drinkwaren. Het gaat in het Hoeveelheidsaanduidingenbesluit (Warenwet) immers om de wijze waarop wordt gewaarborgd dat de juiste hoeveelheid in de verpakking zit.

Ook na de in dit wetsvoorstel voorgestelde uitbreiding van artikel 13a (zie onderdeel E), biedt artikel 13a hiervoor geen grondslag. Artikel 13a ziet dan niet meer uitsluitend op de beoordeling van eet- en drinkwaren, maar op waren in de zin van de Warenwet. Daaronder vallen naast eet- en drinkwaren ook technische voortbrengselen. Hier geldt wederom dat het in het Hoeveelheidsaanduidingenbesluit (Warenwet) niet om het aanwijzen van een instantie voor de keuring of beoordeling van waren in de zin van de Warenwet gaat, maar over de wijze waarop de hoeveelheid in verpakkingen wordt bepaald.

Doordat de Warenwet geen grondslag biedt voor het aanwijzen van een dergelijke instantie wijst de Minister van Economische Zaken de instantie

---

<sup>3</sup> Verordening (EG) nr. 764/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 tot vaststelling van procedures voor de toepassing van bepaalde nationale technische voorschriften op goederen die in een andere lidstaat rechtmatig in de handel zijn gebracht, en tot intrekking van Beschikking nr. 3052/95/EG (PbEU 2008, L 218).

als bedoeld in artikel 1a van het Hoeveelheidsaanduidingenbesluit (Warenwet) aan op grond van de Metrologiewet. Dit is een minder doelmatige constructie. Gezien de samenhang in de werkzaamheden verricht ingevolge het Hoeveelheidsaanduidingenbesluit (Warenwet) is het praktischer dat deze instantie door de Minister van VWS worden aangewezen. In onderdeel C wordt daarom voorgesteld om de mogelijkheid te verruimen om dergelijke instellingen aan te wijzen op grond van de Warenwet.

Daarnaast wordt voorgesteld om in artikel 7, derde lid, van de Warenwet de bevoegdheid van de Minister om een aanwijzing te schorsen op te nemen. Hieraan is behoefte als het overgaan tot intrekking te zwaar is, maar de situatie wel van dien aard dat voorzetting van de werkzaamheden een te groot risico vormt.

## Onderdeel D

Artikel 13 regelt onder meer dat bij algemene maatregel van bestuur regels gesteld kunnen worden ter uitvoering van een met betrekking tot waren tot stand gekomen bindend besluit van de Raad van de Europese Unie, van het Europees Parlement en de Raad gezamenlijk of van de Europese Commissie als het gaat om de in artikel 3 van de Warenwet bedoelde belangen. Het gaat in artikel 3 van de Warenwet om het belang van de volksgezondheid, van de veiligheid, van de eerlijkheid in de handel of van goede voorlichting omtrent waren. Als het een technisch voortbrengsel betreft gaat het tevens om het belang van de gezondheid van de mens of van de veiligheid van zaken. Enige verruiming hiervan is wenselijk in verband met Richtlijn 2006/42/EG<sup>4</sup> (hierna: de Machine-richtlijn).

Krachtens de Warenwet is in het Warenwetbesluit machines uitvoering gegeven aan de Machinerichtlijn. Met Richtlijn 2009/127/EG<sup>5</sup> is de reikwijdte van de Machinerichtlijn veranderd. Door deze wijziging zijn essentiële milieubeschermingseisen voor het ontwerp en de bouw van nieuwe machines voor de toepassing van pesticiden, in de Machine-richtlijn opgenomen.

De Warenwet biedt geen grondslag voor de uitvoering van deze bijkomende milieueisen voor machines. Om aan de implementatieverplichting te voldoen is momenteel, voor wat de milieueisen van deze specifieke categorie machines betreft, een grondslag gevonden in artikel 80 van de Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden.

Door deze wijziging van de Warenwet wordt het mogelijk om in de toekomst op basis van artikel 13 van de Warenwet uitvoering te geven aan dergelijke bindende EU-rechtshandelingen. Dit draagt bij aan de mogelijkheid tot tijdige uitvoering van bindende EU-rechtshandelingen. Daarnaast is deze uitbreiding van belang met het oog op de toekomstbestendigheid van de Warenwet. Het is mogelijk dat een situatie zoals boven beschreven zich ook bij een andere waar voor zal doen. Artikel 13 biedt dan, na de uitbreiding, de juiste grondslag voor de uitvoering van die bindende EU-rechtshandeling.

Van belang is om te benadrukken dat deze wijziging uitsluitend gaat over bindende EU-rechtshandelingen over waren als bedoeld in de Warenwet

<sup>4</sup> Richtlijn 2006/42/EG van het Europees Parlement en de Raad van 17 mei 2006 betreffende machines en tot wijziging van Richtlijn 95/16/EG (PbEG 1995, L 157).

<sup>5</sup> Richtlijn 2009/127/EG van het Europees Parlement en de Raad van 21 oktober 2009 tot wijziging van Richtlijn 2006/42/EG met betrekking tot machines voor de toepassing van pesticiden (PbEU 2009, L 330).

waarbij een *bijkomend* milieubelang is opgenomen. Het woord *bijkomend* is hier van belang, omdat het enkel gaat om waren waarvoor de Warenwet al regels stelt. De Minister van Infrastructuur en Milieu is uit andere hoofde verantwoordelijk voor milieuregelgeving. Indien in overleg met de Minister van Infrastructuur en Milieu blijkt dat het niet passend is om de bijkomende milieueisen aan waren in de onder hem ressorterende wetgeving op te nemen, kunnen de bijkomende milieueisen die voortvloeien uit deze bindende EU-rechtshandelingen op grond van artikel 13 van de Warenwet worden uitgevoerd.

Voorts is van de gelegenheid gebruik gemaakt om de wettekst te actualiseren. Voortaan wordt gesproken van bindend besluit van de Europese Unie en niet meer van bindend besluit van de Raad van de Europese Unie, van het Europees Parlement en de Raad gezamenlijk of van de Europese Commissie van de Europese Gemeenschappen.

### **Onderdeel E**

Het huidige artikel 13a van de Warenwet geeft de Minister van VWS en de Minister van SZW de bevoegdheid om een instantie aan te wijzen voor de beoordeling van eet- of drinkwaren, en daarmee samenhangende werkzaamheden, indien krachtens het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie een plicht geldt tot het aanwijzen van een dergelijke instantie. Enige verruiming van dit artikel is wenselijk omdat er ook een verplichting kan gelden om een instantie aan te wijzen voor de toelating van technische voortbrengselen. Als deze verplichting voortvloeit uit een EU-richtlijn kan deze instantie op grond van artikel 7a van de Warenwet worden aangewezen. Als echter op grond van een EU-verordening een instantie moet worden aangewezen is de grondslag in artikel 7a van de Warenwet, ook na de in dit wetsvoorstel voorgestelde wijziging, ontoereikend. Voorgesteld wordt daarom om artikel 13a uit te breiden zodat op grond van dit artikel instanties kunnen worden aangewezen voor waren als bindende EU-rechtshandelingen hiertoe verplichten.

### **Onderdeel F**

Op verschillende plekken in de Warenwet is bepaald dat een retributie in rekening kan worden gebracht, zie daarvoor artikel 13, 13a en 33 van de Warenwet. Voorgesteld wordt om naast artikel 33 een nieuw artikel 13b op te nemen. Artikel 33 bevat de grondslagen om toelatingskosten op basis van nationale wetgeving door te berekenen en in artikel 13b zijn de grondslagen voor het doorberekenen van de toelatingskosten die samenhangen met bindende EU-rechtshandelingen opgenomen.

Conform de in de Aanwijzingen voor de regelgeving opgenomen modelbepaling, voor het doorberekenen van de kosten voor toelating, wordt voorgesteld om dit artikel daarmee in lijn te brengen. Deze modelbepaling is opgenomen in Ar 163a. Hierdoor kunnen voortaan bij ministeriële regeling tarieven worden geheven en wordt niet meer gesproken van een retributie, maar over het doorberekenen van de kosten die samenhangen met de genoemde werkzaamheden. Dit wordt ook voorgesteld voor artikel 33 van de Warenwet, zie daarvoor onderdeel U.

Verder wordt voorgesteld om het mogelijk te maken de kosten voor vooraf aangekondigde en vastgestelde controles om te bezien of de aangewezen instelling nog aan de eisen voldoet in rekening te brengen.

Dit is conform het kabinetsstandpunt bij het rapport Maat houden voor het doorberekenen van toelatings- en handhavingskosten<sup>6</sup>.

In het nieuwe artikel 13c is bepaald op welk moment de wijzigingen van EU-richtlijnen die krachtens de Warenwet op dynamisch wijze worden uitgevoerd, doorwerken. Hierdoor is het niet meer nodig om in elk besluit op grond van de Warenwet apart te bepalen op welk moment de wijzigingen van EU-richtlijnen die op dynamisch wijze worden uitgevoerd doorwerken.

De clause van wederzijdse erkenning wordt standaard opgenomen als er eisen worden gesteld aan waren en geen sprake is van uitvoering van bindende EU-rechtshandelingen. In verschillende besluiten die op grond van de Warenwet zijn vastgesteld zijn dergelijke wederzijdse erkenningsclausules opgenomen. Voorbeelden hiervan zijn het Warenwetbesluit Gereserveerde aanduidingen (artikel 1, tweede lid), het Warenwetbesluit Specerijen en kruiden (artikel 1, tweede lid) en het Warenwetbesluit Eiwitproducten (artikel 1, tweede lid). In artikel 13c wordt voorgesteld een wederzijdse erkenningsclausule voor waren op te nemen in de Warenwet. Voor de Warenwet geldt dit beginsel steeds als er nationale maatregelen worden getroffen voor waren. Door dit beginsel in de Warenwet zelf op te nemen hoeft niet in elk afzonderlijk warenwetbesluit, indien nodig, een clause van wederzijdse erkenning te worden opgenomen.

Het beginsel van wederzijdse erkenning vloeit voort uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie. Het beginsel van wederzijdse erkenning houdt in dat een EU-lidstaat de verkoop van waren die in een andere EU-lidstaat rechtmatig in de handel zijn gebracht niet mag verbieden op zijn grondgebied, omdat deze waren niet voldoen aan de eigen nationale voorschriften. Daarbij is wel van belang dat de waren uit een andere EU-lidstaat tenminste een gelijkwaardig beschermingsniveau bieden. Als dat het geval is moeten deze waren worden toegelaten.

Als het gaat om technische voorschriften die voor waren worden voorgeschreven, is verordening (EG) 764/2008 van belang. Technische voorschriften zijn bijvoorbeeld voorschriften over de vorm, omvang, samenstelling of verpakking van een waar. Het idee achter verordening (EG) 764/2008 is de kans op onrechtmatige belemmeringen voor het vrije verkeer van waren door technische voorschriften die aan waren worden gesteld te minimaliseren. Indien een EU-lidstaat besluit een waar niet toe te laten op grond van technische voorschriften moet de procedure, zoals neergelegd in verordening (EG) 764/2008 worden gevolgd.

### **Onderdelen G, H, I, M en P**

In deze onderdelen wordt voorgesteld de verplichting te schrappen om een aantal regels of besluiten vast te stellen dan wel termijnen te verlengen in overeenstemming met de Minister van Economische Zaken. Dit wordt voorgesteld op aangeven van de Minister van Economische Zaken. Dit houdt verband met het ook in het regeerakkoord neergelegde streven de bureaucratie zoveel mogelijk te beperken. Deze wijzigingen nemen uiteraard niet weg dat per geval zal worden beoordeeld of afstemming nodig is.

---

<sup>6</sup> Kamerstuk 24 036, nr. 22. Voor een samenvatting van het rapport Maat houden zie Stcrt. 2000, 90.



## Onderdelen J en K

Door de inwerkingtreding van Verordening (EU) 1169/2011 kunnen de artikelen 19, eerste lid, onder a, en artikel 20, tweede lid, onder a, van de Warenwet vervallen. Deze kwestie wordt vanaf 13 december 2014 geregeld in artikel 7, derde en vierde lid, van Verordening (EU) 1169/2011. Daarom wordt voorgesteld artikel I, onderdelen K en L, met ingang van die datum in werking te laten treden.

De huidige verbodsbepalingen in de artikelen 19, eerste lid, onder a, en 20, tweede lid, onder a, van de Warenwet (verbod op «medische claims» bij levensmiddelen), zijn de Nederlandse implementatie van artikel 2, eerste lid, onder b, en derde lid, van Richtlijn 2000/13/EG. Richtlijn 2000/13/EG wordt met ingang van 13 december 2014 ingetrokken bij artikel 53 van Verordening (EU) 1169/2011. In verband daarmee dienen de hiervoor bedoelde bepalingen in de artikelen 19 en 20 van de Warenwet met ingang van 13 december 2014 te vervallen.

Vanaf 13 december 2014 is artikel 7, derde en vierde lid, van Verordening (EU) 1169/2011 van toepassing. Die voorschriften bepalen dat – een enkele uitzondering daargelaten – de voedselinformatie aan levensmiddelen geen eigenschappen mag toeschrijven inzake het voorkómen, behandelen of genezen van een menselijke ziekte, noch toespelingen mag maken op dergelijke eigenschappen. Handelen in strijd met die bepaling zal verboden zijn bij het (nieuwe) Warenwetbesluit informatie levensmiddelen.

De artikelen 19, derde lid, en 20, vierde lid, van de Warenwet, bepalen dat artikel 19, eerste lid, onderscheidenlijk artikel 20, tweede lid, van de Warenwet, niet van toepassing zijn op geneesmiddelen die overeenkomstig de Geneesmiddelenwet rechtmatig worden verhandeld. Ook deze bepalingen dienen te vervallen, aangezien de voorrangsregel inmiddels blijkt uit artikel 2 van Verordening (EG) 178/2002.

Dit artikel 2 definieert het begrip «levensmiddel», en stelt dat geneesmiddelen in de zin van (inmiddels) Richtlijn 2001/83/EG («de geneesmiddelenrichtlijn») geen levensmiddel zijn.

Wanneer sprake is van een geneesmiddel blijkt uit de geneesmiddelenrichtlijn en de uitleg die daaraan bij de jurisprudentie is gegeven. Met andere woorden: geneesmiddelen vallen buiten de reikwijdte van de levensmiddelenwetgeving, en dus ook buiten de reikwijdte van de bij of krachtens de Warenwet gestelde voorschriften inzake eet- en drinkwaren. Eet- en drinkwaren zijn immers levensmiddelen als bedoeld in artikel 2 van Verordening (EG) 178/2002, blijkt uit artikel 1, eerste lid, onder b, van de Warenwet.

## Onderdeel L

In artikel 21 van de Warenwet is de bevoegdheid van de Minister van VWS en de Minister van SZW om de verhandeling van waren, niet zijnde eet- of drinkwaren, door degenen die ze verhandelt of heeft verhandeld, te laten staken of om maatregelen te laten treffen deze waar terug te nemen uitgebreid. Volgens de huidige formulering kan deze bevoegdheid uitsluitend worden gebruikt als de waar gevaar oplevert voor de consument, waarbij onduidelijkheid bestaat over de reikwijdte van het begrip consument. Zo rees bijvoorbeeld de vraag of de Minister van SZW degene die een gevaarlijk waar verhandelt of heeft verhandeld kan gelasten deze waar terug te nemen bij de werkgever als de werknemer door het gebruik van die waar bij de uitvoering van zijn werkzaamheden



gevaar kan oplopen. Met deze wijziging wordt deze onduidelijkheid weggenomen. De bevoegdheid in dit artikel kan worden gebruikt als er gevaar is voor de gezondheid of veiligheid van de mens (en dus niet enkel de consument) en, als sprake is van een gevaar voor de veiligheid van zaken.

## Onderdeel N

In artikel 2 juncto 3 van het Warenwetbesluit tatoeëren en piercen is bepaald dat een ondernemer beschikt over een vergunning van de Minister van VWS voor het gebruik van tatoeage- of piercingmateriaal voor de ruimte waar het gebruik plaatsvindt of voor dat gebruik is ingericht. Deze vergunning heeft tot doel het hygiënisch werken bij het zetten van tatoeages of piercings te waarborgen. In de memorie van toelichting, (Kamerstukken II 2004/05, 31 773, nr. 3, blz. 2), is vermeld dat «onhygiënisch werken brengt zowel bij piercen als tatoeëren ernstige gevaren voor de volksgezondheid met zich mee (infecties, Hepatitis B en C en HIV)».

Ondanks de vergunningplicht zijn er tatoeëerders en piercers die zonder vergunning hun werkzaamheden verrichten en daarmee de volksgezondheid in gevaar kunnen brengen. Om te voorkomen dat mensen een tatoeage of piercing laten zetten bij een tatoeëerder of piercer die niet in het bezit is van een vergunning voor het gebruik van tatoeage- of piercingmateriaal, is het wenselijk om ook het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing te reguleren.

Deze wijziging zorgt er daarom voor dat op grond van de Warenwet het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing wordt verboden, tenzij wordt voldaan aan de onder a en b genoemde uitzonderingen. Het aanbrengen van een tatoeage of piercing valt niet onder de definitie «waar» in de zin van de Warenwet. Op basis van artikel 20, eerste lid, van de Warenwet kan het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing daarom niet worden verboden. Door deze wijziging wordt de regelgeving op dit punt gelijk getrokken.

Het verbod tot het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing beperkt het in artikel 10 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) opgenomen recht van de vrijheid van meningsuiting. Artikel 10, tweede lid, van het EVRM, vereist dat een beperking van het recht op de vrijheid van meningsuiting:

1. bij de wet is voorzien;
2. een in dat lid genoemd belang dient, en
3. noodzakelijk is in een democratische samenleving.

De beperking vormt na de inwerkingtreding van dit wetsvoorstel een onderdeel van de Warenwet. Het voorgestelde nieuwe vijfde lid van artikel 24 van de Warenwet bevat een duidelijke omschrijving van de beperking en wordt in het Staatblad bekend gemaakt en via [www.overheid.nl](http://www.overheid.nl) raadpleegbaar. De beperking van het recht op de vrijheid van meningsuiting is daarmee bij de wet voorzien. De beperking dient ter bescherming van de gezondheid. Het betreft hier een in artikel 10, tweede lid, van het EVRM, genoemd belang. De vereiste noodzakelijkheid houdt in dat:

- de beperking voorziet in een dringende maatschappelijke behoefte;
- de beperking geschikt is om de bescherming van de gezondheid te bereiken;
- er geen minder vergaande beperking van het recht van de vrijheid van meningsuiting bestaat waarmee dezelfde bescherming van de gezondheid kan worden gerealiseerd, en

- de bescherming van de gezondheid op weegt tegen de beperking.

De beperking voorziet in de dringende maatschappelijke behoefte van het tegengaan van het aanbrengen van tatoeages en piercings door personen die niet beschikken over de daarvoor vereiste vergunning. Het in het voorgestelde nieuwe vijfde lid van artikel 24 van de Warenwet opgenomen verbod geldt slechts voor personen die niet voldoen aan de krachtens die wet geldende vergunningplicht. Het krachtens de Warenwet geldend vergunningstelsel voor het gebruik van tatoeage- of piercingsmateriaal is uitsluitend in het leven geroepen om het volksgezondheidsbelang te dienen en is een goed middel om infecties van ernstige ziektes te verminderen. Het bovenbedoeld verbod leidt ertoe dat minder personen een tatoeage of piercing laten aanbrengen door personen die niet beschikken over de daarvoor vereiste vergunning. Het verbod vormt daarmee een geschikt middel voor de bescherming van de volksgezondheid.

Het voorgestelde verbod geldt niet voor personen die beschikken over de vereiste vergunning of waarvan de aanbrengactiviteiten krachtens de Warenwet niet vergunningplichtig zijn. De beperking van het recht van de vrijheid van meningsuiting gaat met andere woorden niet verder dan nodig om de bescherming van de gezondheid te realiseren.

Dit betekent dat het aanprijzen van het aanbrengen van een tatoeage of piercing kan gebeuren door:

- een natuurlijk persoon of een rechtspersoon aan wie een vergunning voor het gebruik van tatoeage- of piercingmateriaal is verleend;
- door een natuurlijk persoon die werkt onder de verantwoordelijkheid van een natuurlijk persoon of rechtspersoon aan wie een vergunning is verleend;
- door een natuurlijk persoon of rechtspersoon die zelf geen vergunning heeft, maar aanprijst voor een ander die wel een vergunning heeft; of
- door een natuurlijk persoon of rechtspersoon die geen vergunning nodig heeft voor het gebruik van tatoeage- of piercingmateriaal. Hierbij gaat het om het piercen van een oorlel hetgeen is vrijgesteld van het vergunningvereiste op grond van artikel 3, tweede lid, onder a, van het Warenwetbesluit tatoeëren en piercen. Daarnaast gaat het om het gebruik van tatoeage- of piercingmateriaal dat plaatsvindt in het kader van een evenement waarvoor een vrijstelling is verleend op grond van artikel 2, eerste lid, van de Warenwetregeling vrijstelling vergunningplicht tatoeëren en piercen.
- een organisatie die als doelstelling heeft het tatoeëren of piercen in zijn algemeenheid te bevorderen, indien bij het aanprijzen vermeld wordt dat een tatoeage of piercing gezet moet worden bij een tatoeëerder of piercer met een vergunning.

Bovengenoemde natuurlijke personen en rechtspersonen mogen het aanbrengen van een tatoeage of piercing aanprijzen. Hiermee wordt door deze bepaling veel ruimte gelaten om het aanbrengen van een tatoeage of piercing aan te prijzen, zonder afbreuk te doen aan de bedoeling van deze bepaling. De bedoeling van deze bepaling is namelijk dat het aanbrengen van een tatoeage of piercing enkel mag worden aangeprezen als de tatoeage of piercing vervolgens wordt aangebracht in een ruimte waarvoor een vergunning is verleend. De natuurlijke persoon die werkzaam is voor een natuurlijk persoon of rechtspersoon die in het bezit is van een vergunning mag daarom enkel aanprijzen als de tatoeage of piercing vervolgens wordt gezet in een ruimte waarvoor een vergunning is verleend.

Onder aanprijzen wordt niet verstaan het voorlichten van consumenten door deze te informeren danwel te adviseren over een tatoeage of piercing. Gedacht kan worden aan websites als [www.veiligpiercen.nl](http://www.veiligpiercen.nl), [www.veiligtatoeeren.nl](http://www.veiligtatoeeren.nl), [www.veiligpmu.nl](http://www.veiligpmu.nl) en [www.veiligtatoeerenenpiercen.nl](http://www.veiligtatoeerenenpiercen.nl).

Er bestaat dan ook geen minder vergaande beperking van het recht van de vrijheid van meningsuiting waarmee dezelfde bescherming van de gezondheid wordt bereikt. De beperking van het recht op de vrijheid van meningsuiting betreft activiteiten van personen op het vlak van het aanbrengen van tatoeages of piercings die ze niet mogen uitvoeren. Het belang van een persoon om zijn activiteiten aan te kunnen prijzen terwijl er vanwege het niet beschikken over de vereiste vergunning een verbod voor hem geldt om die uit te voeren is niet groot. De bescherming van de volksgezondheid weegt hier dus zeker op tegen de beperking van het recht op de vrijheid van meningsuiting. De voorgestelde wijziging voldoet daarmee aan de vereiste noodzakelijkheid.

Uiteraard valt onder dit artikel ook de situatie waarin meerdere tatoeages of piercings worden aangeprezen.

### **Onderdeel Q**

In artikel 27, tweede lid, van de Warenwet is bepaald dat aan een beproeving of onderzoek van technische voortbrengselen voor de eigenaar of de houder van het technisch voortbrengsel geen kosten verbonden zijn. Bij het doorberekenen van toelatings- en handavingskosten wordt het kabinetsstandpunt bij het rapport Maat houden gevolgd. Hierin is vastgelegd welke toelatings- en handavingskosten wel en welke niet voor doorberekening in aanmerking komen. Dit kabinetsstandpunt is leidend. Ook na het vervallen van artikel 27, tweede lid, van de Warenwet zal conform dit kabinetsstandpunt worden gehandeld. Het is daarom niet nodig om dit artikellid in de Warenwet expliciet op te nemen. Het laten vervallen van dit artikellid betekent dus niet dat er meer kosten doorberekend kunnen worden dan nu op basis van Maat houden mogelijk is.

Bovendien is het niet wenselijk om dit artikellid te behouden, omdat het beperkend kan werken. Van het hierboven genoemde kabinetsstandpunt bij het rapport Maat houden mag bijvoorbeeld worden afgeweken als vanuit een bindende EU-rechtshandeling een verplichting bestaat om de hier bedoelde kosten door te berekenen. Dit artikellid maakt dat onmogelijk. Op dit moment zijn onderhandelingen gaande over de herziening van Richtlijn 2001/95/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 december 2001 inzake algemene productveiligheid (PbEU 2001, L 11) (hierna: productveiligheidsrichtlijn). Tijdens deze onderhandeling wordt onder andere overwogen een grondslag op te nemen voor het doorberekenen van bepaalde kosten voor werkzaamheden die nodig zijn in het kader van de productveiligheidsrichtlijn. Anticiperend op deze Europese ontwikkeling is het daarom wenselijk om artikel 27, tweede lid, van de Warenwet te laten vervallen.

### **Onderdeel R**

In artikel 30 van de Warenwet is bepaald dat een technisch voortbrengsel buiten gebruik kan worden gesteld als dat voortbrengsel gevaar oplevert of de op grond van artikel 7 van de Warenwet voorgeschreven keurings- en beoordelingsprocedures niet in acht zijn genomen. Voorgesteld wordt om daarnaast in artikel 30 een verwijzing naar de documenten die krachtens artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet voor het gebruik zijn vereist, op te nemen.

In artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet is bepaald dat bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald dat het verboden is technische voortbrengselen te gebruiken, te installeren, te monteren, te herstellen, te onderhouden, na te zien of ten toon te stellen, als niet is voldaan aan bij algemene maatregel van bestuur gestelde voorschriften die betrekking hebben op het voorhanden zijn en bijhouden van documenten. Onder documenten vallen bijvoorbeeld certificaten, logboeken of gebruiksaanwijzingen.

Door deze wijziging is het ten eerste mogelijk een technisch voortbrengsel buiten gebruik te stellen indien de documenten waarvan de aanwezigheid is voorgeschreven voor het gebruik ingevolge artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet, niet aanwezig zijn. Ten tweede wordt door deze wijziging voorkomen dat een technisch voortbrengsel waarbij *wel* een document als bedoeld in artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet voor het gebruik is voorgeschreven en aanwezig is buiten gebruik kan worden gesteld.

Een voorbeeld waarbij uitgesloten moet worden dat een technisch voortbrengsel buiten gebruik kan worden gesteld, terwijl de documenten als bedoeld in artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet aanwezig zijn, doet zich voor in het Warenwetbesluit attractie- en speeltoestellen (hierna: WAS). Hierin is de verplichting opgenomen dat attractie- en speeltoestellen gekeurd moeten worden. Deze keuring vindt meestal plaats door een op grond van artikel 7a van de Warenwet aangewezen instelling. Zij voeren keurings- en beoordelingsprocedures uit als bedoeld in artikel 7 van de Warenwet. Als deze keuringsprocedure niet in acht is genomen kan de attractie buiten gebruik worden gesteld op grond van artikel 30 van de Warenwet.

Het is echter ook mogelijk dat er een keuringsprocedure is ondergaan waar artikel 7 van de Warenwet niet op ziet. In een dergelijke situatie wordt de keuring gedaan door een instelling die niet op grond van artikel 7a van de Warenwet is aangewezen. Voor deze keuring wordt wel een certificaat afgegeven waarmee wordt aangetoond dat aan de eisen uit het WAS is voldaan. Het gaat om een zogenaamd gelijkgesteld certificaat. In verband met het vrij verkeer van diensten is het noodzakelijk buitenlandse keuringsinstellingen deze mogelijkheid te bieden. De regeling in het WAS dat met een gelijkgesteld certificaat kan worden volstaan, is gebaseerd op artikel 5, tweede lid, onder 2°, van de Warenwet.

## **Onderdeel S**

Het verhogen van de per overtreding van de warenwetgeving ten hoogste op te leggen bestuurlijke boete, genoemd in artikel 32a, hangt rechtstreeks samen met de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving. Deze wet is met ingang van 1 januari 2013 in werking getreden. In dat kader is de ten hoogste per overtreding van de arbowetgeving (artikel 34 van de Arbeidsomstandighedenwet) op te leggen bestuurlijke boete verhoogd van € 22.500 naar € 78.000. Tussen de arbowetgeving en de Warenwet bestaat een nauwe relatie. De Minister van SZW is waar het gaat om waren, in de zin van technische voortbrengselen, mede-uitvoerder van de Warenwet. Te wijzen valt hier op de Warenwetbesluiten containers, drukapparatuur, drukvaten van eenvoudige vorm, persoonlijke beschermingsmiddelen, explosieveilig materieel, liften en machines. Deze technische voortbrengselen worden, zodra een werkgever deze aanbiedt of een werknemer deze gebruikt, een arbeidsmiddel in de zin van hoofdstuk 7 van het Arbeidsomstandighedenbesluit.

Er is geen reden om een individuele werkgever die gebruik maakt van een ondeugdelijk arbeidsmiddel, te confronteren met een hogere bestuurlijke boete dan een fabrikant of importeur van dergelijke arbeidsmiddelen, enkel doordat het huidige bestuurlijke boetemaximum dat op grond van de Warenwet kan worden opgelegd daaraan in de weg staat. Om dit boetebedrag voor deze technische voortbrengselen met elkaar in overeenstemming te brengen is gekozen om hetzelfde maximumbedrag dat is opgenomen in artikel 34 van de Arbeidsomstandighedenwet in de Warenwet op te nemen. Voor de aanleiding tot de aanscherping en de hoofdlijnen van het nieuwe SZW-sanctieregime, dat waar mogelijk ook zal worden gehanteerd bij de warenwetgeving betreffende technische voortbrengselen die een relatie hebben met de Arbeidsomstandighedenwet, zij verder verwezen naar de parlementaire geschiedenis betreffende de Wet aanscherping handhaving en sanctiebeleid SZW-wetgeving.

De warenwetbesluiten die een nauwe relatie hebben met de Arbeidsomstandighedenwet zijn: Warenwetbesluit containers, Warenwetbesluit explosieveilig materieel, Warenwetbesluit drukvaten van eenvoudige vorm, Warenwetbesluit drukapparatuur, Warenwetbesluit liften, Warenwetbesluit machines en Warenwetbesluit persoonlijke beschermingsmiddelen.

Door deze wijziging is het niet alleen mogelijk om het boetebedrag voor overtredingen op grond van de warenwetbesluiten waarbij de Minister van SZW mede-uitvoerder is te verhogen tot € 78.000, maar ook voor de overtredingen op grond van overige warenwetbesluiten.

Voor de warenwetbesluiten die primair onder de verantwoordelijkheid van de Minister van VWS vallen volstaat het huidige boetemaximum van € 4.500. Niet uit te sluiten is echter dat ook voor deze besluiten in de toekomst bij overtreding van bepaalde voorschriften hogere boeten gerechtvaardigd zijn. De Warenwet biedt daar dan de mogelijkheid toe. In het Warenwetbesluit bestuurlijke boeten staan de concrete boetebedragen die bij overtreding van de verschillende Warenwetbesluiten kunnen worden opgelegd. Deze boetes behoren in redelijke verhouding te staan tot de aard en de ernst van de overtreding. De afweging of daarvan sprake is, wordt gemaakt in het Warenwetbesluit bestuurlijke boeten.

## **Onderdeel T**

In artikel 32b, eerste lid, van de Warenwet is bepaald dat een bijlage wordt vastgesteld waarin voor elk van de daarin omschreven overtredingen het bedrag van de daarbij behorende boete wordt vastgesteld. Dit is gebeurd in het Warenwetbesluit bestuurlijke boeten. In het tweede lid is bepaald op welk tijdstip een dergelijke algemene maatregel van bestuur, en een wijziging daarvan, in werking mag treden. In het derde lid is bepaald dat overeenstemming moet worden bereikt, met de Minister van Veiligheid en Justitie. Voorgesteld wordt om het tweede en derde lid te laten vervallen. Het tweede lid is voor de praktijk een belemmering gebleken, omdat het daardoor acht weken duurt voordat een nieuw opgenomen overtreding effectief kan worden gehandhaafd. Als reden dat deze uitgestelde inwerkingtreding destijds is opgenomen is verwezen naar de eis van rechtszekerheid (Kamerstukken II 1998/99, 26 698, nr. 3, blz. 10). Inmiddels is de afdoening door middel van de bestuurlijke boete in de Warenwet staande praktijk en is de rechtszekerheid niet meer in het geding. Om deze reden kan van de uitgestelde inwerkingtreding worden afgezien. Het derde lid kan vervallen, omdat het systeem van de bestuurlijke boete in de Warenwet inmiddels is uitgekristalliseerd. Van de zijde van het Ministerie van Veiligheid en Justitie is daarom aangegeven dat aan een dergelijke afstemming geen behoefte meer bestaat.

## Onderdeel U

In artikel 33 van de Warenwet is bepaald dat bij algemene maatregel van bestuur voor bepaalde kosten een retributie kan worden geheven. Zoals in de artikelsgewijze toelichting op artikel I, onderdeel F, is aangegeven wordt hier aangesloten bij de modelbepaling in de Aanwijzingen voor de regelgeving (Ar 163a) en worden in artikel 33 uitsluitend grondslagen opgenomen voor het doorberekenen van kosten op basis van nationale wetgeving. Wat dit laatste punt betreft wordt voorgesteld de kosten die samenhangen met het aanwijzen van een inrichting en het inschrijven van een inrichting in een register te verplaatsen naar het nieuwe artikel 13b van de Warenwet (zie onderdeel F). Het gaat daarbij namelijk om kosten die op grond van bindende EU-rechtshandelingen worden doorberekend.

Daarnaast wordt het mogelijk gemaakt op grond van de Warenwet de kosten die samenhangen met de werkzaamheden als bedoeld in artikel 7a van de Warenwet door te berekenen. Hierin wordt bepaald dat de Minister van VWS en de Minister van SZW op aanvraag een of meerdere instellingen aanwijst die met betrekking tot door hem te bepalen technische voortbrengselen bevoegd zijn tot het uitvoeren van de door hem aan te wijzen werkzaamheden in de voor die technische voortbrengselen voorgeschreven keurings- of beoordelingsprocedures (toelating). Hetzelfde wordt voorgesteld voor de kosten die gemaakt worden voor de werkzaamheden voor de vooraf aangekondigde en vastgestelde controle of nog aan de eisen gesteld voor de aanwijzing wordt voldaan (post-toelating) en verlenging van de aanwijzing (toelating).

Verder wordt in artikel 33 van de Warenwet een grondslag opgenomen voor de doorberekening van kosten van de behandeling van aanvragen voor documenten. Het betreft hier documenten die de Minister van VWS op grond van het bepaalde bij of krachtens de Warenwet kan verstrekken en die geen betrekking hebben op een vergunning of het aanwijzen van een instelling. Gedacht kan worden aan een document waaruit blijkt dat een certificaat van een organisatie uit een andere lidstaat voldoet aan de in Nederland gestelde eisen.

Deze voorgestelde wijzigingen zijn conform het kabinetsstandpunt bij het rapport Maat houden.

## Onderdeel V

In artikel 34, eerste lid, is bepaald dat de voordracht voor een algemene maatregel van bestuur die krachtens de Warenwet wordt voorgesteld in overeenstemming met de Minister van Economische Zaken wordt gedaan. Indien het een algemene maatregel van bestuur betreft die geheel of grotendeels regels inhoudt in het belang van de eerlijkheid in de handel of de goede voorlichting omtrent waren wordt de voordracht gezamenlijk met de Minister van Economische Zaken gedaan. Van de zijde van het Ministerie van Economische Zaken is aangegeven dat er geen behoefte meer bestaat aan het bepaalde in artikel 34, eerste lid. Dit houdt verband met het ook in het regeerakkoord neergelegde streven de bureaucratie zoveel mogelijk te beperken. Voorgesteld wordt daarom het eerste lid van artikel 34 te laten vervallen. Het tweede lid kan om dezelfde redenen vervallen. Het Ministerie van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is immers samengevoegd met het Ministerie van Economische Zaken.

Het derde lid van artikel 34 bepaalt dat een voordracht voor een algemene maatregel van bestuur, als bedoeld in artikel 21c, wordt gedaan in overleg met de betrokken andere Minister. In de praktijk is de Minister van Infrastructuur en Milieu de enige andere betrokken Minister die hier wordt



bedoeld (zie artikel 2b van het Warenwetbesluit algemene productveiligheid). De Minister van Infrastructuur en Milieu geeft aan geen bezwaar te hebben tegen het laten vervallen van artikel 34, derde lid, van de Warenwet.

Voorgesteld wordt daarom het gehele artikel te laten vervallen. Deze wijziging neemt uiteraard niet weg dat per algemene maatregel van bestuur zal worden beoordeeld of afstemming nodig is.

De in artikel 35 opgenomen evaluatieverplichting hangt nauw samen met de in artikel 20, negende lid, van de Arbeidsomstandighedenwet opgenomen evaluatieverplichting. De in artikel 35 opgenomen evaluatieverplichting heeft in overwegende mate betrekking op het door het Ministerie van SZW opgezette certificatiestelsel betreffende technische voortbrengselen. Artikel 20, negende lid, van de Arbeidsomstandighedenwet is vervallen (Artikel V, onderdeel B, van de Verzamelwet SZW, Stb. 2011, 618). Tegen deze achtergrond en gezien het feit dat het SZW-certificatiestelsel betreffende technische voortbrengselen per 1 januari 2012 volledig is herzien (Stb. 2009, 395, Stb. 2011, 429, en Stb. 2012, nrs. 108 en 371 alsmede Stcrt. 2011, nrs. 18269 en 22513 en Stcrt. 2012, nrs. 4230 en 15581), bestaat niet langer behoefte aan een verplichte, periodieke evaluatie. Een evaluatie zal geschieden op het moment dat die werkelijk in een behoefte voorziet.

## **Artikel II**

### **Onderdeel A**

Voorgesteld wordt de bevoegdheid een vergunning te verlenen aan het desbetreffende bestuurscollege toe te kennen en niet meer aan de Minister van VWS. Dit gebeurt op verzoek van de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba (hierna: BES) en past goed in de wijziging die wordt voorgesteld in onderdeel B waarin de rol van het bestuurscollege wordt versterkt.

### **Onderdelen B en D**

Op dit moment wordt het toezicht op de naleving van bij of krachtens de Warenwet BES gestelde voorschriften geregeld in artikel 19 van de Warenwet BES. Voor eet- en drinkwaren wordt dit toezicht opgedragen aan daartoe door het bestuurscollege aangewezen personen. Dit wetsvoorstel brengt daar geen verandering in aan. De daarbij behorende bevoegdheden blijven ook ongewijzigd.

Voor waren, niet zijnde eet- of drinkwaren, berust het toezicht bij de Inspectie voor de Volksgezondheid. De term Inspectie voor de Volksgezondheid had vervangen moeten worden door Staatstoezicht op de Volksgezondheid (hierna: Staatstoezicht), zoals dat ook elders in de Warenwet BES is gebeurd. Los daarvan is op de BES slechts één inspecteur van het Staatstoezicht werkzaam. Deze inspecteur ziet toe op de handhaving van diverse wetgeving. Bovendien ontbreekt specifieke kennis over productwetgeving bij deze inspecteur. In de praktijk wordt daarom niet gehandhaafd op wetgeving omtrent waren, niet zijnde eet- of drinkwaren.

Het is gewenst het toezicht op de naleving van bij of krachtens de Warenwet gestelde voorschriften eenduidig te regelen. Dit toezicht kan het meest effectief worden vormgegeven door de feitelijke handhaving (primair toezicht) te laten plaatsvinden door lokale controleurs, benoemd door en onder verantwoordelijkheid van de eilandbesturen, en de



betrokkenheid van het Staatstoezicht te beperken tot in principe tweedelijns toezicht. Op deze wijze is eenduidig en effectief toezicht verzekerd op de naleving van bij of krachtens de Warenwet BES gestelde voorschriften, rekening houdend met de specifieke omstandigheden op de eilanden.

Opgemerkt wordt dat er op dit moment geen aanleiding is om te denken dat de veiligheid van waren, niet zijnde eet- en drinkwaren, op de BES eilanden onvoldoende is. Mocht ingrijpen echter nodig zijn dan is het effectiever dat dit toezicht bij de bestuurscolleges is belegd.

In het voorgestelde artikel 19, eerste lid, wordt geregeld dat het bestuurscollege de personen aanwijst die belast zijn met het toezicht op de naleving van de bij of krachtens de Warenwet BES gestelde voorschriften. Deze aanwijzing is niet beperkt tot eet- en drinkwaren, zoals nu nog het geval is. De aldus aangewezen personen zullen dus bevoegd zijn toezicht te houden op de naleving van warenwettelijke voorschriften voor zowel levensmiddelen als niet-levensmiddelen, onder verantwoordelijkheid van het bestuurscollege.

Het voorgestelde artikel 19, tweede lid, is geen nieuw voorschrift. Een identieke bepaling is nu opgenomen in artikel 19, vijfde lid, van de Warenwet BES. Deze bepaling belast het Staatstoezicht met het toezicht op het krachtens het eerste lid uitgeoefende toezicht (tweedelijns toezicht). Het Staatstoezicht is krachtens artikel 38 van de Gezondheidswet bevoegd zelf ook toe te zien op de naleving van de bij of krachtens de Warenwet BES gestelde voorschriften, maar zal van die bevoegdheid in principe uitsluitend gebruik maken in het kader van dit tweedelijns toezicht.

Het voorgestelde artikel 19, derde lid, is ook geen nieuw voorschrift. Dit is nu opgenomen in artikel 19, zesde lid, van de Warenwet BES. In deze bepaling wordt geregeld dat de bestuurscolleges jaarlijks bij de Minister van VWS een verslag indienen van de werkzaamheden die verband houden met het onder hun verantwoordelijkheid uitgeoefende toezicht, bedoeld in het eerste lid.

Het huidige vierde lid van artikel 19 komt door de voorgestelde wijziging te vervallen. Hiernaar wordt in de Warenwet BES op verschillende plaatsen verwezen. In onderdeel D wordt de Warenwet BES hierop aangepast. Door het vervallen van artikel 19, vierde lid, worden de bevoegdheden uit de Warenwet BES voor het houden van toezicht niet langer toegekend aan het bestuurscollege zelf. Dit is niet meer nodig, omdat door de voorgestelde wijziging van artikel 19 het bestuurscollege primair verantwoordelijk wordt voor dit toezicht. Opgemerkt wordt dat de bevoegdheden van het Staatstoezicht zijn geregeld in artikel 38, derde lid, van de Gezondheidswet.

### **Onderdeel C**

Voorgesteld wordt om artikel 19a te laten vervallen. Het toezichtsregime, zoals voorgesteld in onderdeel B wordt dan ook van toepassing op de afzet van in de openbare lichamen Bonaire, Sint Eustatius en Saba geïmporteerde eet- en drinkwaren uit het buitenland.

### **Onderdeel F**

In het huidige artikel 22 van de Warenwet BES wordt aan het Staatstoezicht de bevoegdheid gegeven om de eindbeslissing te nemen indien personen die door het bestuurscollege zijn aangewezen de vervaardiging of de verhandeling van waren verbieden of waren in beslag nemen. Dit

past niet bij het tweedelijns toezicht dat hier voor het Staatstoezicht wordt voorgesteld. In dit kader is het wenselijk dit artikel daarop aan te passen.

### **Onderdeel G**

Hier zijn enkele foutieve verwijzingen hersteld.

### **Artikel III**

Bij de inwerkingtreding van de artikelen van deze wet zal worden aangesloten bij het beleid van het kabinet inzake vaste veranderingen van regelgeving. Bij artikel I, onderdelen K en L, gaat het om uitvoering van Europese regelgeving. Hier zal van de vaste veranderingen van regelgeving worden afgeweken als anders een overschrijding van de implementatietermijn plaatsvindt.

De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,  
E.I. Schippers